

Qui votar?

"La cosa se simplificaria bastant si en lloc de votar l'alcalde de la ciutat pogués votar solament un alcalde de barri. Alguna persona coneguda amb qui faig l'aperitiu o a qui compro el bacallà i que es comprometés a arreglar la vorera de davant de casa, que és plena de sots i on fa un parell de mesos una veïna es va trencar la cama. O que es comprometés a obrir una biblioteca popular a prop de casa on pogués llegir els diaris anglesos, francesos i italians que he d'anar a cercar a la Rambla."

"My God, my God, que difícil que és viure/ per un catalanet tocat de l'ala/ per un catalanet sense futur/ sense cap més futur que no sigui el d'Espanya/ un futur trist/ un futur que no és pas cap futur/ que és el passat/ un passat que no passa".

Així s'expressa un noi de vint-i-cinc anys amb problemes mentals, un personatge de *L'hora dels adéus*, l'obra de Narcís Comadira que actualment es representa al teatre Romea. Un noi que pertany a una nissaga de la burgesia barcelonina, una família modèlica, catalanista, compromesa en la lluita, en la defensa de la identitat i de la cultura catalanes i que, a mida que avança l'obra, es descobreix que, de modèlica, no en té res, i que qui més qui menys s'ha embrutat les mans. I com sol passar a les comèdies, qui sembla guillat acostuma a ser el més lúcid de tots els personatges: "My God, my God, que difícil que és viure..., sense cap més futur que no sigui el d'Espanya".

Escric aquesta crònica, o el que sigui, cinc dies abans de les eleccions del 28 de maig. Quan sortirà publicada ja sabrem qui ha guanyat. En el meu cas concret, si ha guanyat el senyor Maragall o bé el senyor Roca. Qui votar? Confesso que em fa una certa angúnia votar el senyor Maragall, que demà o demà passat ha de compartir míting, a Barcelona, amb el senyor Felipe González. Si voto el senyor Roca, la cosa més probable és que, sense una majoria absoluta, acabi pactant amb el PP, la qual cosa no em fa gens de gràcia. Queden la senyora Vintró que no és santa de la meua devoció, el senyor Lacalle —mai no he votat ni penso votar el PP—, i la senyora Rahola, que no em fa ni fred ni calor.

Contràriament al noi de la comèdia d'en Comadira, no pertanyo a cap família de la burgesia barcelonina. El meu pare mai no es va sentir un burgès ni va permetre que el tractessin de Mestre, com l'avi del noi tocat de l'ala. Visc a Barcelona com podria viure a Londres o a París. Vull dir que faig la vida al barri, com sempre he fet, a Londres i a París. Vaig al mercat, tinc la meua carnissera, el meu peixater, el meu estanc, els meus cinemes, el meu teatre, el Lliure, la terrassa on diàriament faig l'aperitiu, el Bauma... Sols acostumo a baixar a la Rambla per comprar la premsa estrangera, un bitllet de loteria a can Valdés i anar a dinar a Casa Leopoldo. La major part del temps, la passo a casa lle-

gint llibres que m'envien uns llibreters de Londres, de París i de Milà, i veient velles pel·lícules.

Espanya, aquesta teranyina de nacions, no em fa cap nosa, com no me'n fan ni Portugal, ni Andorra, ni Gibraltar. No em sento espanyol. Em sento català i francès, *fifty-fifty*. No sóc independentista. L'estat, sigui el que sigui, em fastigueja. Només he tingut un carnet a la vida, a part el d'identitat, que em van fer treure com a tothom: un carnet de la CNT durant prop de dos anys. Encara em sento anarquista, un anarquista inofensiu.

Qui votar? La cosa se simplificaria bastant si en lloc de votar l'alcalde de la ciutat pogués votar solament un alcalde de barri. Alguna persona coneguda amb qui faig l'aperitiu o a qui compro el bacallà i que es comprometés a arreglar la vorera de davant de casa, que és plena de sots i on fa un parell de mesos una veïna es va trencar la cama. O que es comprometés a obrir una biblioteca popular a prop de casa on pogués llegir els diaris anglesos, francesos i italians que forçosament he d'anar a cercar a la Rambla. En fi, coses sense gran transcendència, infinitament menys importants que aquest carril bici que el senyor Maragall ha fet fer a uns metres de casa.

El meu futur no és tan trist com el del jove personatge d'en Comadira, però tampoc no es pot dir que sigui gaire alegre. És un futur, com el de tants ciutadans de les grans ciutats, de les grans enciseres, d'una vulgaritat aclaparadora. El meu futur és probablement una cirrosi o obrir-me el cap després de trepitjar una cagarada de gos. No sé qui votaré ni si votaré. Però si algú obre una biblioteca popular al barri, una biblioteca com cal, potser acabaré deixant-hi els meus estimats llibres.

P.S.: Pobre Ferran Torrent! El que et fan fer les dones. Et vaig veure la setmana passada a *Tres senyores i un senyor* fent veure que bo-xejaves amb un pes ploma sudaca. Era pactat? Hauria estat preferible que t'haguessin dut una puta. T'ho hauries passat molt millor, i jo també. Salut!

Joan de Sagarra